

Иванъ (кръсти се). Току да не дава Богъ!

Стоянъ. Е, стига де — ти знаешъ ли, че като се приказва за едно нѣщо много-много, току вижъ, че се случило.

Иванъ. Хайде де — не думай!

Стоянъ. Та не си ли чувалъ — „За вълка приказватъ, и ето го насреща“.

Иванъ. Истина. (Съ страхъ). Я слушай! (Услушва се). Не чувашъ ли нѣщо, а?

Стоянъ. Не. А ти?

Иванъ. Азъ чувамъ шумолене и чупене на клечки изъ пжтеката.

Стоянъ (съ смѣхъ). Сигурно мечка ще е.

Иванъ (затуля устата му). Не се смѣй, брей — че и на присмѣхъ Господъ помага.

Стоянъ. Истина бе... И азъ чувамъ нѣщо. Я да видимъ. Чакай да погледна презъ хрусталака. (Поглежда и слага пръстъ на устата). Наистина — мечка! Ей такава голѣма!

Иванъ (страшно изплашенъ). Стрѣв-в-вница ли?

Стоянъ. Стрѣвница.

Иванъ. Ами сега? Че нѣма и накжде да се бѣга! Тя иде отсреща.

Стоянъ. Че нѣмаме и нищо въ ржце...

Иванъ. Ето я... (и той се хвърля къмъ брѣста и се покатерва по него).

Стоянъ (помисля единъ мигъ, следъ което пада като трупъ на земята — безъ да се движи).

Мечката идва при него, подушва го отсамъ оттатъкъ, отминава го — отива до извора, пие вода, и следъ това си отминава.

Иванъ (съ шепотъ). Слава Богу — отмина! Да слѣза вече, тя нѣма да се върне. (Слиза). Ей, че добра мечка-а! (Оглежда се). Ами какво ли е станало съ Стояна, да не е умрѣлъ отъ страхъ, а? Зеръ, като видя мечката — и се струполи като снопъ на земята. (Отива до него, бута го). Стояне, Стояне, стивай, бе — мечката си отиде!